

[Boligministeren.] underkastes de almindelige regler for særlig indkomstskat. Men jeg er da villig til, at vi også får analyseret dette forhold noget nærmere, når vi kommer til en drøftelse i udvalget.

Hr. Knud Østergaard spurgte mig, om det kunne tænkes, at man, om jeg så må sige, ligesom lavede et forsøgsområde for et frit boligmarked. Han var inde på den tanke, at man skulle udpege et bestemt amt og sige, at dette amt skulle forsynes med de fornødne muligheder for at opheve restriktionerne i området. Må jeg dertil sige, at den tanke vil jeg naturligvis gerne prøve at overveje nærmere. Forholdet er jo det, at der er amter, der er ved at nå det punkt, jeg kan f. eks. nævne Ringkøbing amt, og jeg forventer da i al almindelighed, at de fleste amter vil være i stand til at følge Holstebros og Hernings eksempel inden udløbet af boligforligsperioden. Jeg indrømmer, at det beror på en række faktorer. Det beror bl. a. også på, om vi er i stand til under vore forhandlinger her at finde frem til sådanne principper, at lejen i nybyggeriet, det nybyggeri, som de pågældende områder skal tilføres, ikke bliver højere, end at der er en rimelig afstand til den leje, der eksisterer i det ældre byggeri i de pågældende områder. Det er som sagt mit håb, at kommunerne vil gå videre ad den vej, og det er klart, at samfundsmagten som sådan må understøtte dette ved at sikre forsyning af boliger i fornødent omfang.

Man må jo ikke glemme, at baggrunden for frigivelsen i Herning og også i Holstebro i høj grad er, at der i disse områder er opført både et stort socialt byggeri og et stort, privat byggeri, et privat byggeri, der for Hernings vedkommende er finansieret efter ganske særlige principper. Andre kommuner har jo mulighed for at følge de samme principper, og det skulle naturligvis kun være os en glæde og ville være et fremskridt, om de ville gøre det.

Hr. Ib Thyregod nævnte byggerapporten, det skal være det eneste, jeg skal komme ind på i hr. Ib Thyregods udtalelser. Jeg kan sige, at efter at byggerapporten blev afgivet i januar måned, har den jo nu været til behandling rundt om i styrelserne, og styrelserne er ved at være færdige med deres kommentarer. Jeg regner med, at disse kommentarer til byggerapporten vil kunne ligge i fol-

ketingets boligudvalg i løbet af en 3 ugers tid, men der ligger for så vidt ikke noget i selve rapporten, der fordrer lovgivningsmæssige foranstaltninger eller kan medføre lovgivningsmæssige foranstaltninger allerede i dette folketingsår. På den anden side har vi altså ment, at det var af betydning for boligudvalget i dets vurdering af arbejdet, at det også havde disse kommentarer med i overvejelserne.

Fru Else-Merete Ross var også inde på spørgsmålet om, hvad der bør komme efter rentesikringen, og sagde, at hun for sit vedkommende måtte fordre, at der først blev udarbejdet en analyse af udgifterne, for så vidt angår privat og socialt byggeri, altså nærmere betegnet en forklaring på de ofte fremsatte påstande om, at trods rentesikringsordningen er de sociale boligselskaber ikke i stand til at holde priserne ret meget under, hvad priserne er i det private byggeri. Jeg kan sige, at vi har et materiale til belysning af disse ting, og at dette materiale vil kunne tilgå boligudvalget. Det er jo, hvis jeg må gøre den tilføjelse, ganske overordentlig vanskeligt at sammenligne vilkårene for to forskellige ejendomsselskaber, men i den udstrækning, det kan lade sig gøre, vil vi naturligvis gøre det.

Hr. Arne Larsen skal jeg ikke sige meget til, heller ikke til hr. Sigsgaard og fru Hanne Reintoft, fordi selve den tanke, at man skulle basere løsningen på en samfundsøvertagelse af boligerne, ligger mig så uendelig fjernt, at jeg har svært ved overhovedet at gå ind på den. Men lad mig dog sige, når hr. Arne Larsen påstod om boligforliget, at det totalt havde spillet fallit, at denne påstand jo forudsætter, at man simpelt hen ikke havde sluttet boligforliget, og at vi var blevet ved den tilstand, som dengang forelå for os. Det vil altså sige, at f. eks. boligsikringsordningen ikke var blevet gennemført. Det ville også have betydet, at afstanden mellem huslejeniveauerne havde været større, end den nu er. Rentesikringsordningen var også et led i boligforliget. Jeg tror bestemt — jeg ser da også til min glæde, at det anerkendes af vismændene — at situationen havde været betydelig værre, om vi havde ladet tingene ligge dengang og lagt armene over kors. Men det er rigtigt, at udviklingen er på mange måder løbet fra boligforliget, og kunne vi, altså ved denne lejlighed, de partier, som